

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Rusija in Nemčija.

Še v januarju t. l. zatrjeval je Bismarck v nemškem državnem zboru, da se od Rusije ni bati napada, da so odnošaji mej obema državama še vedno jednako prijateljski. Vzamemo li danes, po preteku dobrega pol leta, nemške liste, kakor „Kreuzzeitung“ ali pa „Kölnische Zeitung“ v roke, pa o vsem tem ne prijateljstvu ne najdemo niti najmanjšega sledu, marveč pred očmi imamo niz strupenih člankov, katerih ost je naperjena proti Rusiji, proti njenim vrednostnim papirjem, proti njenemu kreditu, s kratka: mej Nemčijo in Rusijo unela se je gospodarska vojna, katerej je navadna posledica: boj z orožjem v roki.

Po skrajnej srditosti odlikuje se mej nemškimi listi osobito „Kreuzzeitung“, katera je priobčila celo vrsto člankov proti Rusiji. Vse vsebine teh člankov ne moremo posneti, pač pa bodo našim čitateljem prijale glavne misli. Konservativno prusko glasilo pravi mej drugim, da je Rusija dospela že tako daleč, da mora brez pomoči inozemstva, poseči po skrajnih sredstvih, da se otme pogina. Angliška bi si sama podpisala smrtno obsodbo, ko bi pomagala svojemu najhujšemu sovragu. Francoska je po lastnih posojilih preveč prizadeta, da bi jej mogla uspešno pomagati. Preostaje torej le še Nemčija. Slednja da je bila dolgo časa najzvestejša prijateljica severni sosedu, katera da je le z nemškimi novci gradila železnice in oboroževala svoje vojske. A politika slovanofilov odvrnila je carja od tega prijateljstva in ga naudala z mislimi in načrti, vsled katerih se je približala nevarnost svetovne vojne. Zategadelj treba opozarjati in svariti vse one, ki imajo kaj ruskih papirjev, da se jih iznebijo in je poprodajo; predno prične vihar ruskega državnega bankrota, zategadelj se mora nemški denarni trg proti Rusiji hermetično zapreti in Rusijo, ki jedina kali mir in vznemirja Evropo, oslabiti vsaj za dobo jedne generacije.

Potem zaključuje „Kreuzzeitung“ svoj članek blizu tako: Sicer se v okolici carjevi množe glasovi, da bi Rusiji bilo koristno, ko bi se obnovilo prijateljstvo z Nemčijo. A cena, ki jo zahtevajo, je previsoka, nemogoča. Hočejo namreč popolno svobodo delovanja v evropskem orientu. Nemške države politika je politika miru, do skrajne meje, ki se strinja s častjo in varnostjo.

In zaradi tega ne sme ničesar dovoljevati, kar bi bilo opasno za mir nam prijateljskih držav. Mi od svoje strani za dlje časa ne računimo več na to, da bi se zopet obnovilo prijateljstvo mej Nemčijo in Rusijo. Veliko verjetneje se nam zdi, da je ona država (Rusija) nastopila fazo, ki se je v zgodovini človeštva še vedno skazala kot tako, da se je vzdignila kaznujoča božja roka — (Gottes strafende Hand.)

Iz teh stavkov glasovite „Kreuzzeitung“ odmeva nam tužno jadikovanje, da je Rusija pretrgala dosedanje prijateljske vezi, odmeva nam britka tožba zapuščene in radi tega ljubosumne Nemčije ter kruto maščevanje. Ker je pa slednje Rusiji nasproti jako kočljiva stvar, pomagati bi morala „božja roka“, ki bi morala vsekdar biti Nemčiji na službo, da se potem lahko v svet brzojavlja: „Welche Wendung durch Gottesfügung!“

Za zdaj pričel se je boj proti ruskemu rublju in sploh proti ruskim državnim papirjem, katerih kurs se je v teku let od 325 znižal na 178. Rusije prvi odgovor na ta finančni boj bil je ta, da je za 80 milijonov mark kupila svojih papirjev, ter dala naročil še za 30 milijonov. S tem odbila je prvi napad in pripravlja se tudi na bodoče. Ruski finančni minister pripravlja veliko operacijo, vzeti hoče na posodo dve milijardi, s katerimi bi konvertoval velik del državnega dolga, s tem zmanjšal obresti državnih dolgov in zmanjšal državne izdatke. Ako se to posojilo posreči, spodletela bode Nemčiji perfidna nakana, kakor se jej je izjalovila leta 1875. nasproti Francoski, katere kredit je tudi hotela uničiti.

Sicer pa gospodarsko stanje Rusije še davno ni tako črno, kakor je Nemci slikajo. Njeni dohodki narastli so od leta 1884. na 1885. za 50 mil. rubljev, od l. 1883 pa stalno veliko več izvažajo, nego se uvažajo. Vsled nemškega napada na denarnem polju pa se bode to razmerje Nemčiji na škodo še poostriilo, kajti novejša ruska politika ravna se po pravilu „Klin s klinom“. Ruski listi kar odkritosrčno javljajo, kaj se pripravlja. Vsa ruska posojila imajo se premeniti v papirne obveznice, — To bi nikakor ne bil bankrot, kajti za varnost rublja, kakor za posojilo v zlatu jednako jamči vse premoženje ruskega carstva, torej je nezmisel, da so posojila v zlatu po 95 do 100%, rubelj pa je skrčen na 60%.

— Vse to so prouzročile spletke inozemskih bankirjev, ki hočejo pri svojih kupčijah z ruskimi papirji delati odesuške dobičke in zategadelj pritiskajo na kurs rubljev. Vse to pa bode hkratu nehalo, ako Rusija svoje dolgove v zlatu premeni v papir. Potem bi bilo v interesu vseh inozemskih bors, da bi se rublju kurs kolikor možno zvišal. Posestnikom posojil v zlatu bi se dal za vsaka 2 1/2 franka po jeden kreditni rubelj, kar bi bila pravo razmera za povprečno vrednost rublja v zadnjih 10 letih. Ugovor, da bi taka operacija bil srmožljiv bankrot, je ničev. Po pravilih narodne ekonomije so žitne cene merilo za vse druge. Dan danes pa se more za kreditni rubelj kupiti onoliko žita, kakor za 2 1/2 franka tedaj, ko so se izdaval posojila v zlatu.

Drugi ruski listi pa priporočajo še druge represalije: „Grazhdanin“ svetuje kot prvi odgovor: Pomnoženo nakupovanje ruskih papirjev. Drugič: Upelje naj se primeren davek za vse inozemce, ki imajo v Rusiji kako trgovino ali kako obrt. Ko bi vse to še ne pomagalo, naj se brez pogojno prepove uvažanje vseh nemških proizvodov in izdelkov v Rusijo.

Tak je doslej razvoj tega gospodarskega boja, s katerim namerava Nemčija proti Rusiji isto, kar je nameraval Napoleon I. s svojo glasovito „Continentalssperre“ proti Angliji. Napoleonova nakana je šla po vodi, bila je takorekoč začetek njegovemu koncu. Kdo vé, ne bode li ista usoda na stare dni zadela Bismarcka in se nad cesarsko palačo v Berlinu vzdignila „Gottes strafende Hand?“ S.

Narodna samouprava Slovencev in „Politik.“

(Konec.)

Druga pa je, če ni zdaj možno doseči take preosnove, ki bi dajala poročstvo za stalnišo bodočnost vsem avstrijskim narodom. Glasilo češkega kluba pa ne pove razlogov in vzrokov, zakaj bi ne bilo možno zahtevati že zdaj te preustrojbe. Radovedni nismo preveč, ker so nam nekatere zapreke preznane, čeravno vemo z druge strani, da bi važni činitelji delovali za isto namero. In konečno vse razmere pospešujejo izvršitev, da pridemo alido narodne samouprave v obče ali pa do jako osodnih drugovrstnih preobratov. Poslednji pa bi bili za Čehe jednako pogubni, kakor za Slovence

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins poslovenil J. P.—ski.)

Drugi del.

Šesto poglavje.

(Dalje.)

„Ali ste že bili katerikrat pri Niagari?“

„Še nikdar.“ odgovorila je Mabel in glas se jej je malo tresel, ko je slišala imenovati kraj, katerega bila bi nekaj toli rada obiskala; sedaj jej pa ta izbuja le grenke spomine.

„Ostaja nam celih štiriindvajset ur, predno parnik odpluje,“ rekla je gospa Parcivalova.

„Posvetovala sem se s tem-le malim prijateljem (in z naočnicami je potrkala na železničnega vodnika v roki) ter se prepričala, da lahko precej odrinemo k Niagari ter tam ostanemo do malo ur pred odhodom parnika. V mestu bode noč nepri-

jetna. Tam v „gostilni pri slapu“ sem pa jaz dobro znana; uživali bomo lahko vse zunanje ugodnosti ne gledé na neizrekljivo veselje, da bomo lahko slap videli. Kaj se vam predlog do pada?“

„Ne vem,“ rekla je Mabel obotavljaje; „rajše bi, da vi odločite.“

„Draga, komaj je pričakovati, da bi vi v sedanjih okoliščinah kakemu načrtu dali prednost,“ rekla je gospa Parcivalova vsa v skrbih položivši roko Mabeli na zarudela lica. „Prepričana pa sem, da ni mogoče vam kaj boljšega nasvetovati. Dečkoma je treba miru in svežega zraka, da se po potovanju okrepcata, vam pa je treba še nekaj več. Utrujeno srce in utrjeni možgani gonijo vam mrzličasto krv v lica, ne toliko telesna utrujenost, akoprav vas tudi ta močno tare. Vi ste sedaj moji gostje — hotela sem reči, moji posinovlienci, zato se zavidam poklica skrbeti za vaše potrebe. Vrh tega,“ pristavila je z zgovornim smehljanjem in skoro prosečim glasom, „se mi stari ljudje radi ponašamo s svojimi izkušnjami ter radi pri vsakej priliki po-

rabljamo priljubljena nam sredstva. Če mi tedaj dovolite določiti, poskusiti čemo, ali ne bode nas Niagara vkljubo težavnemu potu k slapu bolj okrepcal nego mirno bivanje v mestu.“

Mabel je precej pogledala nesebičnost tega načrta, ki je očitno le nameraval, da bi misli odtegoval jej od skrbij, katere so jo doslej neprestano trle. Zato je nujno zavračala, da bi se postarana prijateljica zaradi nje le količkaj napenjala in mučila. A gospa Parcivalova jej je zagotavljala, da jej potovanje še nikdar ni škodilo. V sedanjem slučaju, ko morajo jeden celi dan se muditi, je tudi izkušnja slap obiskati, nepremagljiva negledé na veselje, katero bi uživala, ko bi mladej prijateljici pokazala jedno izmed največjih prirodnih čud, katero je jima kot Amerikankama skupna svojina.

Izlet je bil sklenen. Noč jih je našla v prijetni gostilni, kjer so za slišaj daleč od bučanja mogočnega slapa nahajali vsem ugodni pokoj, po katerem ugnani potniki toli hrepené.

Tudi za Čehe nastaja vprašanje: Ali ne tirajo nevarne politike ravno zaradi zunanjih nevarnosti, in ali ne velja še bolj za nje, nego za Slovence, da ravno njih težnje niso za zdaj izvršljive?

Pa nam je tukaj potipati še drugo vprašanje; Praška „Politik“ dvomi, da bi hoteli ali mogli Mladočehi podpirati Slovence gledé na zjedinjenje v jedno pokrajino. „Politik“ se vede takó, kakor da bi stranka Gregrova samo akademično podpirala Slovence; ko bi prišlo do zaresnosti, bi bili isti Mladočehi sami v stiski, to pa gledé na Češko vsled nemških zahtev. „Politik“ misli, da potem bi Nemci dosledno zahtevali razkrojitev sedanje Češke.

Nu, če imajo Čehi samo ta strah, potem ga jim mi takoj preženemo in sicer še celó s tujim orožjem. Mi smo že povedali prilčno, da Schönerer s svojo stranko je proti razdelitvi Češke, to pa zato, ker se boji, da bi potem dosledno zahtevali Slovenci na Štajerskem in Koroškem in drugod odcepljenje od Nemcev, in ker vidi, da bi Čehi sami ob sebi zahtevali razkrojitev tudi Moravske, Šleske itd. To sklepanje je analogno z zahtevo slovensko po narodni samoupravi, in je razvidno, da je Schönererju veliko več mari, da ostanejo dežele pri sedanji osnovi, nego pa, da bi se z razkrojitvijo Češke vršile dosledno tudi druge razkrojitve. Schönerer je previden politik, ki misli sam in ki dela tudi, kakor mu nasvetujejo drugi Nemci in Velikonemci, s katerimi občuje neposredno in posredno.

Ravno iz bojazni vodje nemških nacionalcev v Avstriji, da bi se narodi utrdili na podstavi narodne samouprave, je razvidno, da bi imeli Čehi večji dobiček, ko bi se že zdaj udali najprej za dovršeno izvršbo narodne samouprave, torej za preustroj gledé na vse avstrijske narode z večim prebivalstvom.

Oni Nemci in one nemške stranke, ki hočejo s stališča deželne samouprave izpodmakniti polagoma tla najprej Čehom in Slovencem, bi vsled tega bili omejeni na narodno samoupravo, kakor Slovani, in še Lienbacher, ki vabi zdaj nemške konservativce, da bi se odcepili od Slovanov, bi se udal, kar bi videl, da se narodna samouprava izvrši po načelu, katero je ondan sam razglasil, katerega se pa v agitaciji proti Slovanom ne zavda več.

Vsekakor pa je jasno, da Čehom bi se ne bilo bati pristransko, da bi Nemci dosegli jedino razkrojitev sedanje Češke, ko bi oni pospeševali zjedinjenje Slovencev v jedno narodno skupino; kajti Čehi bi dosegli ob jednem tudi razkrojitev drugih dežel s češkim prebivalstvom, in če pomislijo, kako ozek je trak zemlje, ki veže sedanjo Češko in Moravsko z nepretržno slovanskim prebivalstvom, bi bilo tako združenje tudi za Čehe največjega pomena za nadaljnje narodno delovanje.

Pa tudi, ko bi Čehi samo poskusili postaviti se na stališče narodne samouprave, bi dosegli najedenkrat — molk in mir z nemške strani. Izmed zaresnih nemških nacionalcev in tudi drugovrstnih Nemcev — bi nihče ne zahteval več razkrojitev sedanje Češke, kajti narodna samouprava je proti nameram večine nemške levice. To pa kaže najbolj, koliko je vredna narodna samouprava za vse poštene avstrijske patrijote, torej tudi za Čehe.

Yporej.

Sedmo poglavje.

Moje srce bilo bi mračno

Pa tam je zlati svet in mavrice božje

barva, ki preprega nebo s svojim

zmagoslavnim oblikom

Vidi se mi pred očmi.

Dovolj je čutiti

Da Bog zares je dober! dovolj je videti,

Da brez črnih oblakov on ne more

pokazati

Nobenega lepega obloka.

O rani uri drugega jutra zaslísal se je pred Mabelinimi durmi prijazen glas, ki je tihoma rekel: „Draga, ali že budite?“

Mabel je odgovorila s tem, da je popolnem oblečena precej ven prišla.

„Vi ste živi in veseli, kot vidim,“ rekla je gospa Parcivalova, ki je tudi klobuk in ogrinjalo imela, kakor bi hotela na sprehod. Zdelo se mi je, da slišim vas po sobi hoditi, drugače ne bila bi vas motila. Kako ste pa spali?“

„Prav dobro do dnevnega svita. Ko sem pa se izbudila ter slišala bučanje slapa, morala sem ven ter ga pred zajutrekom ogledati.“

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 22. julija.

Poslanec kmetskih občin mladoboleslavskega okraja na Češkem, Vrans, poročal je svojim volilcem o svojem delovanju v državnem zboru. Razkladal je, da so mnogi zakoni, ki so se sklenili v poslednjem zasedanju državnega zbora, prebivalstvu naložili novih bremen. Samo novi eksekucijski red bode v gmotnem oziru koristil ubožnejšim kmetom in obrtnikom, kajti z njim se je zabranilo, da upnik ne more popolnem gmotno uničiti dolžnika. Vlada je obljubila nekatere olajšave, kar se tiče sladkornega vprašanja. Minulo zasedanje ni zadovoljilo niti poslancev niti narodov. Da se bode ložje kaj doseglo, treba jedinstvi strank. Velike ovire delajo različne narodnogospodarske razmere raznih dežel, posebno pa, da se narodnogospodarski interesi Ogerske ne strinjajo z našimi. Madjarske predznosti Čehi ne morejo posnemati, kajti s tem bi le prozročili razpad desnice. Sedanja vlada bi v tem slučaju pala in sestavilo bi se novo ministerstvo iz članov nemškoavstrijskega kluba. Poudarjal je zasluge dr. Riegra za češki narod, njegov odločen, nesebičen in požrtvovalen značaj, ter obsojal je Mladočehi, kateri so se odločili od družih čeških poslancev. Mladočehi iščejo novih zvez pri Dunajskih demokratih in Slovencih, toda brez uspeha. On bode vedno ostal veren zastavi dr. Riegra in češkega kluba in volilci naj razsodijo, če ima prav ali ne. Na to je načelnik okrajnega zastopa Zdansky poprijel besedo. Obžaloval je, da se Čehom ni posrečilo več doseči v minulem zasedanju državnega zbora, zlasti, da sladkorno vprašanje še ni rešeno, da se tekst na bankovcih ni premenil in da se je prepovala „Sokolova“ slavnost. To je tem britkeje za vsacega patrijota, ker desidenti to stvar v svoj prid obračajo ter mladino zapeljujejo k demonstracijam, občine, ki so imenovalle poprej dr. Riegra častnim občanom, pa k nehvaležnosti. Osobna mržnja je tako oslepila nekatere, da še po smrti preganjajo zaslužne može. Tako delajo Mladočehi proti češkemu plemenitniku, ki je ostal veren češkemu narodu do poslednjega dihljeja. Govornik že trideset let pozna dr. Riegra in tedaj lahko z dobro vestjo zakliče: „Združite se pod njegovo zastavo in pod zastavo češkega kluba“. Nikar ne zaničujte plemstva, ki je Čehom v gospodski zbornici pomagalo, da so dobili vseučilišče, ter zavrnili napade nemških liberalcev proti Pražakovej jezikovnej naredbi. Pa tudi od duhovščine se ne smemo obračati, ki je tudi narodna. Treba je, da so Čehi jedini, ker nejedinstvo bala bi njih poguba. Koncem se je vsprejela resolucija, katere izjavlja obžalovanje, da Čehi v državnem zboru neso dosti dosegli, in zaupanje gospodkom poslancem, zlasti dr. Riegru, ker so delali kakor pravi domoljubi, in obžalovanje, da nekateri zaničujejo zaslužnega in nenadomestljivega češkega vodje.

Nekateri nemški uradniki vedno premišlujejo, kako bi razširili območje nemškega uradnega jezika. Okrožno sodišče v Olomucu na Moravskem je sklenilo, da se zanaprej pri prizivnih obravnava ne bodo več čitali vsi akti, ampak samo izvleček iz njih, kateri izvleček pa mora biti pisan v nemščini. Potem se bode prizivna obravnava vršila v nemščini, če bi stranke razumele samo češčino. Gospodje pri Olomuškem okrožnem sodišču so se izjavili, da so omenjeni izvlečki iz aktov pisani le za sodnika, tedaj se tičejo notranje uradniške službe in vsled tega morajo biti nemški.

Galicijski deželni odbor je izdelal načrt zakona, da se vsa privatna poslopja v Galiciji morajo proti ognju zavarovati pri kakaj v Avstriji dovoljeni zavarovalnici. Kdor bi se ne hotel z lepo zavarovati, bode ga k temu prisililo politično oblastvo. Ta načrt zakona predložil se bode v prihodnjem zasedanju deželnemu zboru.

„Oh! vi ste mi res devotka po mojem srci!“ rekla je gospa Parcivalova Mabelino roko prijemši. Družnici, gospe Patenovi, sem naročila, naj preskrbi otroka, ko bitro se izbudita; zbog nju ni vam treba imeti najmanjših skrbi!“ In stara in mlada gospa sta skupaj zapustili gostilno.

„To je pot, ki drži k mostu prek slapov,“ rekla je gospa Parcivalova dospevši do neke stranske poti. „Vidim staro znanko, Indijanko, ki tam-le ravno malo svojo prodajalnico odpira — izpoznala me je,“ in gospa Parcival je ljubko odzdravila črnkasti osobi, katere obraz se je radovednosti žaril. „Iti meram tja ter z njo govoriti. Ne čakajte me, že vas dohitim.“ To izrekiš šla je gospa Parcivalova prek ceste, na most držeče; Mabel pa je sama dalje stopala.

Kako nemirno in mešano so se drville misli, katere so jo mej tem kratkim osamelim sprehodom obhajale! Čas, kraj, samota — kako spodbujno je bilo vse! Koliko nad iz otroških lat, koliko upov iz deviške dobe se je zjedinjalo z Niagaro! Kako strastno je pričakovala izpolnenje sanj svoje mladosti! Kako malo je naprej videla grozovito verigo

Vnanje države.

Štirje člani bolgarske deputacije so se že vrnili domov, drugi pa še čakajo na Dunaji, da se princ Koburški definitivno odloči, ali prevzame bolgarski prestol. — Novo bolgarsko ministerstvo ostalo bode le tako dolgo na krmilu, da pride nov knez v Bolgarijo, ali pa, da se snide privikrat redno sebranje. Dolgo se bi pa Stojilova ministerstvo ne moglo držati, kajti sestavljeno je skoro iz samih konservativcev, katere stranka pa ima najmanj privržencev v deželi. Samo dr. Stransky je nekoliko priljubljen.

Nemška oblastva strašno pazijo, da bi Alzačani in Lorenčani ne imeli kakih tajnih zvez s Francijo. Nedavno jih je državno sodišče nekaj ob sodilo, ker jih sumijo, da so v zvezi z ligo francoskih patrijotov. V Mogunciji je bila velika preiskava v vojašnici, ker mislijo, da so nekateri alzaški in lorenški vojniki v zvezi z omenjeno ligo.

Angleška spodnja zbornica vsprejela je v prvem branji predlogo o pospeševanju snovanja tehniških učilišč. Hart-Dyke je posebno priporočal, da mora Anglija gledati na zboljšanje tehniškega pouka, ker sicer se angleška industrija ne bode mogla meriti z industrijo drugih narodov.

Dopisi.

Iz Šmarja pri Jelšah 20. julija. („Beseda Šmarsko-Slatinske podružnice sv. Cirila in Metoda“.) Pred kakimi štirimi leti hotel je Bismarck-Weitlofov šulferajn tudi pri nas ugnezdit se, da bi opravljal svojo takozvano „kulturno“ delo, ali ni — šlo! Par pruskih orgij, pri katerih so sodelovali kulturträgerji blaženega spomina à la Moschet, Gertscher in Rotschedl, ki je pa moral „auf den Wink des Herrn Justizministers“ predsedništvo rajne Šmarske „ortsgrupe“ na splošno žalost Germanije irredente odložiti — to je bilo vse! Jeden teh „gründerjev“ Šmarskega šulferajna je pozneje sam priznal, da je bila „budalost“ v Šmarji ustanovljati prusko podružnico, v Šmarji, ki je središče okraja, broječemu okolu 40.000 duš, mej katerimi je baje 30 „Nemcev“. Ta čas šulferajnskih orgij je torej — plusquamperfectum. Pustimo torej mrtve pri miru, pa oglejmo si raje žive. Lepa je bila svečanost naše podružnice preteklo nedeljo. Kdor vé, kako težko je „na kmetih“ prirediti s svojimi domačimi močmi kako svečanost, ta je moral biti z našo Besedo popolnem zadovoljen. Gostov je bilo od blizu in daleč. V prvi vrsti nam je omeniti naših prekosotelskih sosedov in bratov Hrvatov, kojih je prišlo osem odličnjakov, mej njimi trije župniki in jeden kapelan. Ker je vsak Hrvat rojen Cicero, razume se samo ob sebi, da smo čuli navdušenih govorov v krasni stokavščini. — Ideja, voditeljica vseh govorov so bile misli — Šenoine: „Pružimo sad k ljubavi si ruke, Ta jedna nam je krv i jedne muke!“ — Lepo je bilo, da sta se bili na veselici naše podružnice sestali dve novi sosedni sestrí, podružnica Sentjurska in Ponkovska, nauduševati se za sveto idejo, katero zastopa „družba sv. Cirila in Metoda“. Ves uspeh naše „Besede“ pa imamo pripisovati vrlemu pevskega zboru Slatinskemu, oziroma njega trudoljubivemu pevovodji č. g. Josipu Dekortiju. Iz samih nadarjenih kmečkih fantov in deklet ustvaril si je ta rodoljub okolu 30 grl broječ pevski zbor, ki poje najnovejše in najtežje pesmi precizno — seveda vse po notah. Gosp. Dekortij bodi pa postavljen za vzgled in posnemanje

okolščin in nezgod, ki so jo naposled prevarano, zapuščeno in oropano na kraj svojih nad pripeljale! Še trenotek in v tistem jutru, kajti solnce še ni bilo izšlo, stala je sama na mostu, pod katerim šumeča reka dere. Napenjanja globoko diha je, mučena od dražijotih mislij in nema od začudenja in strahu stala je tu z odprtimi ustnami ter je zrla doli na velikansko rebro, prek katerega se voda z divjo besno naglostjo v strašno brezno spušča. Od kod pritekajo in kam tekajo — ti besni zmagoslavni valovi — ki kljubujejo vsem oviram, ki razdrobé vse zavire, kot bi bili seli večne usode! Prav nagonoma je strah obhajal Mabelino srce, ko je dolgo in srpo gledajavši te priče božje oblasti in velečasti, v njih izpoznavala podobe zadnjih dogodkov, ki so bili kot mogočni valovi nad njo planili, v globočino bolečin in žalosti jo pokopali ter jo brez pomoči ljutemu boju izročili. „Veliki Bog, vse tvoje vode in vsi tvoji valovi so se prek me drvili,“ vskliknila je glasno, ko se je naposled kvišku ozrla od prizora, čegar vzvišena in veličanska lepota (grandeur) se je razdraženi devotki skoro izgubljala v mrzličastem trepetanju.

vser tistim, ki imajo muzikalen talent; naj bi svoj dar udi oni posvetili domovini in omiki! „Dolžan ni smo, kar velevala mu stan. Kar more, to mož je storil dolžan!“ Tako poetično eksegezuje slavec ob Sočimisl apostola Jakopa, ki nekje pravi, da, kdor bi lahko storil kaj dobrega, pa tega ne stori — ima greh... Zastran naše „Besede“ pa recimo: Da bi doželi še več takih!

Iz Višnjegore, 17. julija. [Izv. dop.] Da ne bi svet mislil, da je to, kar Vam je nekdo, ki ga dobro poznamo, dne 1. julija iz našega mesta pisa, žalostna resnica, hočem v imenu vseh pošteno mislečih občanov v pojasnenje nekoliko fakt navesti. Za prvo moram pa tudi o osebi našega občesposlovarega in mnogozaslužnega župana par besed spregovoriti, in resnicoljubje omenjenega dopisnika in najnovejšega proroka boljše bodočnosti, spodobno razsvetliti.

Naš župan, kakor vsi dobro vemo, ni toliko let kakor dopisnik po šolskih klopih hlač trgal, in tudi takih skušenj doživel ni. Vse kar zna in vé, pridobil in priučil si je le z lastno in neutrudljivo pridnostjo. Skušnja pa tudi uči, da so samouki večinoma jako pametni in rabljivi ljudje. In tudi naš župan opravičil je po 4letnem poslovanju naše zaupanje v tako obilnej meri, da iz srca želimo, da nam tudi v bodoče župan ostane. Radi tega je pa tudi ogromna večina občanov na dotičnega dopisnika jako razsrjena, ker se je drznil poštenega, spoštovanega in za mesto in za narodno stvar obče zaslužnega moža sramotiti in grditi.

Ko ne bi bil župan ponižna in blaga duša, ki je mislil: „leo non capit muscas,“ zasolil bi bil dopisniku moralnično šibo, da bi mu bila v vednem spominu ostala.

Akoravno naš župan visokih šol obiskoval ni, se mu je vendar posrečilo v mestne finance tak red uvesti, kakor ga dosedaj še nikdar bilo ni. V ne popolnem 4 letih kupilo in plačalo se je sejmische za 1000 gld. 68 kr., napravila shramba za brizgalnico za 240 gld., in za popravila v mestu izdalo se je 488 gld., da ne govorim o malih stroških in izdatkih. Pomisliti je treba, da je naša mestna občina jako revna, in vendar plačani so navedeni izdatki, ne da bi se bili v dolgove, ali pa naklade zakopali! Prejšnja leta imeli smo tudi včasih „učene“ župane; a ti zapustili so le dolgove, račune in slab spomin. — Poslovanje in občevarje županstva s političnimi oblastvi bilo je vedno pravilno, in nikoli ni bilo kake pritožbe bodisi od jedne ali druge strani, tega ali onega oblastva. Sedaž hoče pa g. dopisnik, kateremu zasluge našega župana več ne zadostujejo, na prestol župana učenega, „obeh deželnih jezikov veščega“ gospoda spraviti, in mestu do nečuvane slave pomagati! Mi pohlevni občani pa nismo tako slaveželnji, in zadovoljni smo, da se občinske zadeve v taceu redu, kakor dosedaj zadnje 4 leta, oskrbljujejo. Naš župan bodi mož, ki se nam ne usiljuje in za glasove ne berači; naš župan bodi mož, do katerega imamo nepogojno zaupanje, kojega mnogo let kot poštenjaka, narodnjaka in nezavisnega človeka poznamo, kateremu je prva skrb blagor občine, ne pa častilakomni nameni. Našemu županu ni se treba nobenemu gospodu usiljevati in krog njega klečeplaziti. To ni možgato, to znajo le „obeh deželnih jezikov“ zmožni

gospodje in pa g. dopisnik, ki je župana v žlici vode utopiti hotel.

Hvala Bogu, mi smo danes vendar že tako daleč na potu do ravnopravnosti dospeli, da smemo v izključljivo slovenskem mestu, kakor je naše, v občinskem uradu slovenski uradovati in z oblastvi občevariti. Radi tega tudi treba ni, da naš občinski načelnik na vsak način nemški govori in piše. —

Čast našega mesta ni zadnja 4 leta čisto nič trpela; to je bilo le takrat, ko so nam možje „obeh jezikov“ zmožni županovali, ki gospodariti neso znali. Mi smo veseli, da so tisti žalostni časi minuli, in da smo vestnega in razumnega župana dobili, ki je to, kar so njegovi predniki zakrivali, popravil in občinske zadeve v lep red spravil.

Gledé zadnjih volitev naj pa povem, kako da so se vršile in zakaj je bil protest uložen. Naš dopisnik smeši župana, češ, da je nalašč v Črnomelj odpotoval, in potem, ker ni volitev ugodno se izvršila, protest uložil. To je pa čista neresnica.

Župan je res dan za volitev razpisal, vendar pa v objavi ure določene ni bilo, ker pri nas je bilo že od nekdanj običajno, da se je volitev dopoludne ob 10 uri vršila. Letos je bil pa ravno določeni dan tudi uradni dan okrajnega g. glavarja. Župan odpotoval je bil po nujnih opravkih v Črnomelj, misleč, da se do volitve lahko še vrne. Slučajno, kakor se vsacemu potujočemu trgovcu lahko pripeti, mudil se je na potu dalje, nego je mislil, in dospel je domov, ko je volitev bila že končana. Sedaž je pa k njemu mnogo občanov prišlo, zahtevajoč, da se volitev ovrže, ker oni neso znali, da bo de popoldne volitev, ali sploh volitev tisti dan, ko župana doma ni bilo in ker so le vsled pomote od volitve izostali. Samo na tak način bilo je možno, da so le prijatelji g. dopisnika volitve se udeležili. Bilo jih je ravno „12 jogrov“ in dva častna meščana!

Pri nas je pa 85 volilcev in vsakdo lahko uvidi, da je le slučaj navel, da se je le 12 volilcev volitve udeležilo. Županu je vse jedno, kdo je gospodar našega mesta, samo da je v vsakem obziru zanesljiv, pošten in razumen mož, kateremu someščani lahko zaupajo. Naš župan je le na zahtevanje someščanov protest uložil, in mi smo prepričani, da bo de naš protest iz navedenih vzrokov uslišan, in da bodo somišljeniki g. dopisnika pri novi volitvi prav pošteno na cedilu ostali. Naš župan je, kakor obče znano, jako ponižna duša, ki ne berači za glasove in ne hrepeni po županstvu, kakor nekateri gospodje. Njega poklicalo je le zaupanje someščanov pred 4 leti za župana, in če Bog dá, poklicali ga bomo tudi letos na to častno mesto.

Zakaj bi pa bil župan nalašč od volitve izostal? Morda se je celo učenega g. dopisnika in njega pripadnikov izbal? Ne, naš župan ima poguma dovolj, tudi celi kompaniji tacihi učenih nasprotnikov, kakor g. dopisnik, se nasproti stavi.

Pač čudno je pa to, da je dopisnika „alter ego“ tudi sam zoper volitve protest uložil, akoprav trdi v dopisu, da so popolnem postavno se vršile!

Če bi bil jaz tako temeljito naobražen, kakor vaš dopisnik, vskliknil bi lahko: „Graf Oerindur, erklär uns diesen Zwiespalt der Natur!“ tako si pa to smem le misliti. —

Ne vem kdo sme županu, ki je trgovec bra-

ni, da se od doma ne odstrani, in kdo ga siliti, da svojo trgovino popolnoma zanemarija? Gospodine dopisniče, mar mislite da župan lahko ob mastnej plači 80 gld. živi, katere dobiva iz občinske blagajnice za pisarniške potrebščine in za p'sarije, iz katerega zneska mora tudi tajnika plačevati? Naš dosedanj župan ni iskal dobička pri občini, pač je pa treba bilo mnogih žrtv od njegove strani.

Gospod dopisnik je sicer učen mož, ali postave vendar dobro brati ne zna, ker trdi da §. 10 o. r. zabranjuje, da bi bil prvi svetovalec, tudi tajnik v jednej osebi.

Naš mestni odbor ni nobenega tajnika nastavil, in mu tudi ničesar ne plačuje. Župan za svojo osebo si pa za privatnega tajnika lahko čuvaja ali pa 1 svetovalec izbere, ne da bi dovoljenja od gosp. dopisnika v to potreboval. Tako vsi razumni možje mislijo, in tako bode tudi slavna deželna vlada sodila, kajti navedeni §. je za ta slučaj čisto nemerodajen.

Popolnoma izmišljeno in neresnično je, da je županov „pomočnik,“ ki je posestnik in prvi svetovalec, tudi občinski blagajnik, komisar posilnih listov. Za prvega svetovalca imenovali so ga someščani, ki imajo do njega 10krat več zaupanja, kakor do najnovejšega kandidata; za blagajnika pa ni nikoli imenovan bil, in nema z blagajnico nič opraviti. Ključa hranita dva druga občinska zastopnika, o čemer se g. dopisnik lahko sem prepriča, če hoče, kar pa tudi vsacemu oblastvu lahko dokažemo. Sicer pa navedeni prvi svetovalec ni le „pomočnik“ župana, temveč njega namestnik in „vodja“ trgovine. On ni od župana zavisen, in živi lahko brez njega.

Neresnično je dalje, da so občinske zadeve vsakej osebi in ženi župana na razpolaganje; in ravno tako neresnično, da se občinske zadeve v prodajalnici župana razpravljajo. Jaz se sklicujem na vse dosedanje odbornike, kateri bodo pričali, da je župan na splošno željo odbornikov svojo pisarno v prvem nadstropji, ne pa v prodajalnici, za zborovanje prepustil. To radi tega, ker je v mestni hiši po zimi radi hudega mraza neprijetno bilo.

Župan je svoboden mož, ki ni dolžan klečeplaziti okoli dostojanstvenikov, in zanemarjati svojega posla. Taki možje, ki se za svoje gospodarstvo nič ne brigajo, pridejo kmalu na kant; tako nas vsakdanja skušnja uči.

Kedar je bilo treba, je tudi si okrajno glavarstvo županu naznanilo, da naj ostane določeni dan doma. Sicer je pa ravno naš gospod glavar veliko preveč razumen in praktičen mož, da bi zahteval od župana, da ga vsakokrat ponižno vsprejema in se mu za čast njegovega prihoda zahvaljuje. Gospod glavar radi tega tudi županu, katerega poslovanje rad priznava, svoje naklonjenosti nikoli odtegnil ni, ter vé, da se mora vsakdo po svojem stanu za vsakdanji kruh boriti. —

Ravno tako neosnovana je tudi trditev, da župan vse moči napenja, da bi ostal župan. On ima toliko poslov, da bi rad to častno mesto komu družemu prepustil. Pri vsem tem, in akoravno je preobložen z opravki, našel in vzel si je dosedaj vedno dovolj časa za redno oskrbljevanje mestnih zadev tako, da so politična oblastva in tudi someščani, izimši najnovejšega osrečevalca našega me-

Ker je bučanje vedno bučalo po nje ušesih, silil jo je nepremagljiv nagon, da bi dalje hitela in videla konec, katerega si je doslej le kot strahovito prikazen domišljala. In kot bi se bala, da bi z vsakim trenutkom zamudila nekaj strahovitega prizora, po katerem je sedaž toliko hrepenela, sedaž pa se ga je videti bala, zatekla se je ter je, ne da bi se osopla, naglo naprej tekla, dokler ni nena doma dospela na višino, s katero je h kratu lahko oba oddelka po vsem svetu slovečega slapa pregledala. Trenotek je zrla v temno in besno vodovje, katerega solnce, prav na obzorji stoječ s svojimi žarki še ni dosegalo; zrla je, kako se to vodovje spušča v grozni prepad; njenim zmocenim čutilom bilo je vse le naznanilo divje in hude — jeze; sklonila se je, na zemljo in obraz zakrivši na velikanski naprej strleči skali zajokala se je močno in strastno. Tako so se nje razdraženi čuti nekoliko umirili in nje prenapeti živci nekoliko olajšali. Polagoma se je upokojila ter je naposled popolnoma tiho tu klečala in brez strahu bučanje vode poslušala. Kar je nenadoma blizu sebe zaslišala z umerjenim in znanim glasom izrekati slovesne besede: „In slišal sem, kot bi bil glas velike množice in

glas mnogih vodá in glas mogočnega groma, ki je rekal: Aleluja, ker Bog vsegamogočni gospoduje.“

Sledil je prestanek, potem je Mabel globoko vzdihnila ter na se obrnila pozornost gospe Parivalove, katere je doslej ni bila opazila.

„Kaj! draga, vi ste prej od mene tukaj in prav na meni toli priljubljenem mestu?“ vskliknila je. Ko je potem zapazila Mabeli obupno stanje in nje zakriti obraz ter je mislila, da je prirodni prizor nje slabotno živčevje prevzel in premagal, prisedla je k njej in je rekla, kot bi sebi sami očitala: „Oh! vas same nisem smela sem pustiti.“

„Prestraši me!“ rekla je Mabel se stresoč. „Slapa samega bi se še ne ustrašila toliko, — a ti strašni brzici,“ in znova se je nekoliko stresla. „Zdelo se mi je, kot bi se vse h kratu pogreznilo, prav kot — prav kot —“

„Prav kot nesreča prihaja nad nas, uboge ljudi, hoteli ste reči, mari ne, draga?“

„Da, morala sem misliti na se.“

„Mene so večkrat obhajale iste misli,“ rekla je gospa Parivalova pomirjuje; „a tu sem našla tudi nauk vere in upanja, ki me je o tužnih urah

okrepčeval, tudi vi, nađejam se, priučite se tukaj istega nauka. Često nas šumeči valovi bojazni, skrbij in bolečin odnašajo ter naposled v propad velike nesreče zavračajo, a mi naj ne izgubljam vere in naj ne obupavamo. On, ki je zemlji meje postavil, rekel je tudi človeškemu trpljenju kot mogočni reki: „Do sem in ne dalje.“ In celo sredi največje skrbi in bolečine vemo, da je prek reke človeškega trpljenja razpeta mavrica božje ljubezni. Poglejte no, draga! pogledite no!“

Opozorjena na novo prikazen se je Mabel naglo vzdignila. Nad globočino vodá, ki so nekaj minut poprej še bile toli temne in strašne, plesala in tresla se je v žarkih novorojenega solnca prekrasna mavrica; in ker so leskeče pene napravljale in odbijale svetlobo v novih žarkih, razpenjal se je drug in tretji svetli obok prekrasno nad puhtečimi valovi.

Veselo smehljanje se je žarilo na Mabelinem obličji. In ta prememba v nje obličji ni bila manj očitna in čudovita nego ona hipna prememba v obličji prirode. Mabel je sklenila roke ter je nekaj trenotkov stala vsa zamišljena.

(Dalje prih.)

sta, z njim povsem zadovoljni, in da se nadjajo, da boče tudi letos ostal za župana na korist in čast mestu našemu.

Konečno pa svetujem g. dopisniku, naj v boče bolj previdno ravna; naj ne psuje obče zaslužnih in spoštovanih ljudi; kajti sicer boče se mu zgodilo, kakor pravi pregovor: kdor drugim jamo koplje, sam vanjo pade. „Dixi et salvavi animam meam.“

Domače stvari.

— (Vsa slovenska društva Tržaška) obiščejo v nedeljo dne 24. t. m. popoldne ob 6. uri grob pokojnega Viktorja Dolenc ter bodo prerano umrlemu izkazala poslednjo čast s petjem, govori in polaganjem vencev.

— (Osobna vest). Gosp. Janko Hočevar, doslej davčni pristav v Pazinu imenovan je davčnim kontrolorjem v Ajdovščini.

— (Sokolov izlet na Črnuče) napovedan na nedeljo 24. t. m. preloži se zaradi prehude vročine in družih prej nezanih ovir na poznejši čas.

— (Na Krškem) boče, kakor čujemo dne 14. in 15. avgusta velika veselica s koncertom, katerega čisti donesek je namenjen po toči poškodovanim Dolenjem. Pri tej veselici boče sodeloval „Ljubljanski Sokol“, in nastopil boče prvič „Sokol Novomeški“ in kakor čujemo, najbrže tudi „Sokol“ iz Zagreba. Ne dvomimo, da boče dobrodelni namen, kakor tudi sestanek omenjenih društev privabil mnogo rodoljubnega občinstva na prijazno Krško in da boče veselica sijajna.

— (Iz Železnikov) se nam javlja: V 20. dan t. m. bil je županom izvoljen gosp. Josip Levčnik. Posebnega komentara o tej volitvi ne treba, a povedati vam moram, da se je izid volitve slavil s streljanjem, kakor ob največjih praznikih. Naposled sklopila se je neka tolpa ter mej spremljanjem otrok nosila po ulicah neko, od lesa izrezljano podobo, češ: to so propali Slovenci. Mislim, da se s takim izzivanjem ne pride do zaželjenega smotra — do miru! — Drug dopisnik pa nam je izvestil, da je na večer bila baklada s petjem, a obžaluje, da so častilci samo „jeruš“ pili.

— (Iz Poddrage) dne 21. julija: Cenjenim čitateljem dopisov „Iz Poddrage“ javljamo končno še to: Sodišče Vipavsko izpoznalo je za koristno in potrebno, poslati 18. julija, to je 30. dan po boji, komisijo v Poddrago!

— (Gimnazija v Pazinu) imela je preteklo leto 102 dijakov. Osmi razred in sedmi imela sta jih po 9, šesti 3, peti 10, četrti 10, tretji 8, drugi 20, prvi 13, pripravljalni tečaj 20. Po narodnosti bilo je 56 Italijanov, 28 Hrvatov, 11 Slovencev, 7 Nemcev. Prvi red z odliko dobila sta 2 dijaka, prvi red 77 dijakov, dva morata popravičiti.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Kozje 21. julija*). Narodna stranka pri volitvah v okrajni zastop zmagala.

Strassburg 22. julija. Pri državno-zborski volitvi namesto umrlega Kablé izvoljen odvetnik Petri, kandidat zmernih Alzačanov in oddelka domačih Nemcev s 6474 glasovi. Maršal Moltke dobil 1163 glasov, 2936 listkov bilo praznih.

Carigrad 22. julija. Izvestje Reuterjevo: Porta pripravlja nova pojasnila glede egiptске konvencije in je boče zvečer odposlala Rustem paši.

London 21. julija. Izvestje Reuterjevo od sv. Tomaža dne 20. t. m.: Tukajšnji brzojavni postaji zahodno afriške družbe došla vest, da je bil Stanley v boji z muri ustreljen. Stanley, porojen 1834. leta, je slavni potovalec, ki je predrl preko vse Afrike in v Ušiši našel in rešil Livingstona. Uredn.)

*) Za včerajšnji list prekasno.

Massage-zdravljenje. Kot izvrstno umanje (massage) pri vseh revmatičnih boleznih, protinu, trganji po udih, kakor tudi pri izpahnenji, povečenji in bolečih oteklinah se toplo priporoča Moll-ovo „Francosko žganje in sol“. V steklenicah po 80 kr. Po poštnem povzetju razpošilja vedno A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah in specerijskih prodajalnicah na deželi zahtevaj izrečno Moll-ov izdelek z njegovo varstveno znamko in podpisom. 8 (19—5)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192—86)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tujci:

21. julija.

Pri sionu: Kalderary iz Milana. — Mannfeld, Bruner, Bettelheim, Fridmann z Dunaja. — Reich iz Budimpešte. — Hert iz Temesvara. — Weiss iz Szegedina. — Gyurgewias iz Zagreba. — Schlagenhaufen iz Beljaka. — Praschniker iz Kamnika. — Zvančič iz Gorice. — Plantan iz Zaticine. — Ferrari, Brutta, Mandel, Knipfer, Müldner, Stossi Legat, Zamparo iz Trsta. — Birner, Mattersdorfer z Reke.

Pri Maltezi: Ritschl, Teiss, Ilič z Dunaja. — Buchler iz Trsta.

Pri južnem kolodvoru: Malaguzzi, Skaller iz Trsta. — Kutscher z Dunaja. — Prašnikar iz Rateš. — Debelak z Reke.

Pri avstrijskem cesarju: Saitz iz Trsta. — Paulinič iz Ptuj.

Pri Virantu: Lilek iz Istre. — Gruden iz Velicah Lašic. — Primožič iz Bistrice.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Močina v mm.
21. julija	7. jutraj	735.86 mm.	20.5° C	brežv.	jas.	
	2. pop.	735.68 mm.	30.0° C	sl. jz.	jas.	0.00 mm.
	9. sveder	737.99 mm.	23.7° C	sl. jz.	d. jas.	

Srednja temperatura 24.7°, za 5.2° nad normalom.

Dunajska borza

dne 22. julija t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

	včera	danes
Papirna renta	gld. 81.55	— gld. 81.40
Srebrna renta	82.90	82.70
Zlata renta	113.20	113.15
5% marcna renta	96.65	96.60
Akcije narodne banke	883.—	883.—
Kreditne akcije	282.60	281.90
London	126.05	126.05
Srebro	—	—
Napol.	9.99	9.99
C kr. cekini	5.94	5.94
Nemške marke	61.90	61.92 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	130 gld. 75 kr
Državne srečke iz l. 1864	100	163 75
Ogerska zlata renta 4%	100	90
Ogerska papirna renta 5%	87	45
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	118 75
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	25
Kreditne srečke	100 gld.	178 25
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	102 75
Tramway-društ. velj. 170 gld. u. v.	227	50

Prodaja na mahu pri Logu.

10 oral (johov) skupaj ali posebej po oddelkih, njive ali tudi neobdelani kraji, se prodajo proti plačilu tudi v večletnih obrokih.

Dr. Papež,

odvetnik v Ljubljani.

(511—2)

Denar, ki se more vrniti v majhnih mesečnih obrokih, rečno, diskretno in po ceni, toda le 300 gld. in več dobé na posodo kavalirji, častniki, industriji, posestniki graščin, hiš in zemljišč, profesorji, zdravniki, uradniki, učitelji, trgovci in osebe, ki imajo pravico do pokojnine in dedščine, duhovniki in dame tu in na deželi. Naslov: F. Gurré, kreditni zavod, Gradec.

BRATA EBERL
prodajata najboljše in najcenejše
oljate barve, lake in firneže
lastnega izdelka, na debele in drobno, nadalje
prstene in kemične barve in čopiče ter vse v njihino stroko spadajoče blago. (87—127)
LJUBLJANA. Za frančiškansko cerkvijo, v hiši gospoda J. Vilhar-ja hiš. štev. 4. LJUBLJANA.

Poslano.

(7—29)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najboljše okrepljujoče piče,
i kas izkušani lek proti trajnom kašlju plućevine i
želudca bolesti grkljana i proti mehurnim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Widn.

Dober kovašk pomočnik,

ki je tudi podkovstva vešč, se takoj vsprejme.

Natančneje pove

(512—3)

Jarnej Zavrtnik v Dol. Logatci.

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani
prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi

po znižani cenl.

1. zvezek: Deseti brat. Roman.
2. zvezek: I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini na deda. Pravljice in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovence ali črtice iz mojega življenja.
3. zvezek: I. Domen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov lutravske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrban Smukova ženitev. Humoristična povest iz narodnega življenja. — V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlowska sedba v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.
4. zvezek: I. Tihotapec. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojinje. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klosterski žolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.
5. zvezek: I. Hči mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški valpet. Povest. — III. Sin kmetijskega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest.
6. zvezek: I. Sosedov sin. — II. Moč in pravica. — III. Telčija pečenka. Obraz iz našega mestnega življenja. — IV. Bojim se te. Zgodovinska povest. — V. Ponarejeni bankoveci. Povest iz domačega življenja. — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kradel. — VII. Črta iz življenja religioznega agitatorja.

Zvezek po 60 kr.,
eleg. vezan po 1 gld.
Pri vnanjih naročilih velja poština
za posamični nevezani zvezek 5 kr.,
za vezani 10 kr.

Dijaki
dobivajo Jurčičeve
„Zbrane spise“ po
50 kr. izvod, ako
si naroče skupno
najmanj deset izvodov.

Prodajajo se v

(79—34)

„NARODNI TISKARNI“
v Ljubljani.

Kongresni trg,

Gledališka stolba.

V Zvezdi,
v hiši „Matice Slovenske“.

MARIJA DRENIK.

V Zvezdi,
v hiši „Matice Slovenske“.

Predtiskarija.

Bogata zaloga ženskih ročnih del, začetih in izvršenih.
Snovi za vezanje. Harlandska preja.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.